

**Odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka
k rozhodnutiu sp. zn. I. ÚS 543/2016**

Uplatňujem proti výroku i odôvodneniu uznesenia podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde odlišné stanovisko, lebo som toho názoru, že návrhu malo byť vyhovené. K tomuto záveru ma vedú tieto skutočnosti.

1. Právny základ náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (ale i nesprávnym úradným postupom) treba hľadať v čl. 46 ods. 3 ústavy, ale aj vo všeobecnej rovine čl. 1 ods. 1 ústavy, teda v princípoch materiálneho právneho štátu.

Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov či za konanie, ktorým orgány verejnej moci priamo zasahujú do základných práv jednotlivca.

2. Z maximy čl. 13 ods. 4 ústavy vyplýva, že pri aplikácii zákona č. 58/1969 Zb. sú orgány verejnej moci (súdy) povinné šetriť podstatu a zmysel základného práva na náhradu škody zaručeného čl. 46 ods. 3 ústavy.

3. Nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. je diametrálne odlišný od trov konania, ktorých náhrada sa priznávala podľa príslušných advokátskych a procesných predpisov.

4. Ak preto Trestný poriadok umožňoval obvinenému sťažovateľovi slobodný výber obhajcu a ak zákon č. 58/1969 Zb. alebo iný právny predpis nestanovil rozsah (obmedzenie), v akom sa hradí škoda spočívajúca v nákladoch vynaložených na svoju obhajobu, potom sťažovateľom zaplatené náklady trov trestného konania treba považovať za skutočnú škodu podľa § 442 Občianskeho zákonníka, teda ako

majetkovú ujmu sťažovateľa, ktorá nastala v jeho majetkovej sfére a ktorá bola v príčinnej súvislosti s jeho obranou proti nezákonnému rozhodnutiu.

5. Limitácia tejto náhrady iba do výšky tarifnej odmeny trov právneho zastúpenia je protiprávnym zaťažením obete nezákonného rozhodnutia, akousi jeho spoluúčasťou na škode, ktorú bez svojho zavinenia utrpela pri nezákonnom uplatňovaní verejnej moci voči nej.

6. Tento záver legitimuje druh morálne neprijateľného konania, ktoré chceli autori ústavy (ale aj zákona č. 58/1969 Zb.) zakázať, ale ktoré v podstate ústavný súd týmto rozhodnutím aproboval.

V Košiciach 14. septembra 2016